

BUDSKAP FRÅN OMRÅDESLEDARNA

Prästadömet välsignelser och kraft

Äldste Joaquim Moreira, Portugal

Områdespresidentskapet

Vår dotter Ruth påbörjade nyligen sin mission i São Paulomissionen Syd. Innan hon reste till Brasilien åkte vi som familj till templet i Madrid så att hon kunde ta emot sina begåvningsförrättningar. Vi hade en upplevelse som förenade hela vår familj.

Som förberedelse inför vår tempelresa samlade vi familjen, först och främst för att organisera namnen på våra förfäder för att kunna utföra frälsningsförrättningarna å deras vägnar.

Vi fick härigenom några unika upplevelser som familj. Vi kände en mycket stark kärlek för var och en av dem och en önskan att få vara tillsammans med dem för evigt en dag och berätta för varandra om det vi upplevt här på jorden.

Templets förrättningar är heliga och formella handlingar som utförs med prästadömet myndighet och är nödvändiga för vår upphöjelse. Vår himmelske Fader glömmer aldrig bort sina barn utan kommer lika mycket ihåg dem som fortfarande finns i det här livet som dem som gått vidare.

Genom den upplevelsen kunde vi bestyrka att "vi är hans barn. ... Han älskar oss. ... Han vill tala med oss, och vi kan tala med honom genom uppriktig bön."¹ Vi såg också uppfyllelsen av skriftstället: "Därför är gudaktighetens

**Äldste Joaquim
Moreira**

kraft uppenbar i dess förordningar."² I denna sista tidsutdelning är förväntningarna stora på upprättandet av Sion. Att åtnjuta prästadömet välsignelser och kraft är ett nödvändigt steg i dessa viktiga händelser.

De prästadömet välsignelser som gagnar hela mänskligheten i den här tidsutdelningen innefattar:

*Evangeliets återställelse
Den sanna kunskapen om Gud,
vår evige Fader
Vikten av att förstå moralisk
handlingsfrihet i vårt liv*

För att alla Guds barn ska kunna få den här kunskapen, sade Frälsaren:

"Se, jag skall påskynda mitt verk i dess tid."³

För att vi ska kunna påskynda hans verk är det av största vikt att frälsningens förrättningar utförs här på jorden. Det är genom heliga förrättningar, så som dop och konfirmation, som vi lär oss om Guds makt och kärlek och på så sätt kan känna hans inflytande i vårt liv.

Prästadömet kraft kan endast ses i handlingar: "Se, jag skall uppenbara prästadömet för er genom profeten Elias hand, innan Herrens stora och fruktansvärda dag kommer. Och han skall inplanta i barnens hjärtan de löften som gavs till fäderna, och barnens hjärtan skall vända sig till sina fäder.

Om det inte vore så, skulle hela jorden bli fullständig ödelagd vid hans ankomst.”⁴

I uppfyllelsen av detta löfte från profeten Elia, har vi framkomsten av *Mormons bok*, på vars första sida det står:

”Avsedd att visa återstoden av Israels hus vilka stora ting Herren gjort för deras fäder samt att de skall få kunskap om ... att de inte är förskjutna för evigt.”⁵

På grund av dessa löften har jag studerat alla de stora ting Herren har gjort för Adam, Enok, Noa, Abraham, Isak och Jakob, våra fäder, så att jag bättre kunde förstå vår tid och delta i verket att frälsa både de levande och de döda. Således har jag i hjärtat fått en större önskan att delta i missionsverksamheten och i frälsningen och arbetet med att utföra förrättningar till förmån för mina förfäder.

Jag minns tydligt dagen då jag döptes och konfirmerades som medlem i kyrkan. Och det första jag och min bror gjorde var att utföra vår familjs släktforskning. När vi upptäckte vad de uppnått och deras uppoffringar, var den kärlek vi kände för var och en av dem något vi aldrig glömmer. Den tro som fick oss att besöka offentliga registerkontor för att få nya uppgifter, stärkte våra vittnesbörd och vår tro på Jesus Kristus och skapade en känsla av evig familjesammanhållning.

Jag är evigt tacksam för att jag vet att en 14 år gammal Joseph Smith bestämde sig för att fråga Gud, den evige Fadern, ”vilken av alla sekterna som var den rätta”.⁶ Därigenom har jag kunnat åtnjuta prästadömet välsignelser och kraft i mitt liv och i min familjs liv. ■

FOTNOTER

1. *Predika mitt evangelium*, s. 31
2. Läran och förbunden 84:20
3. Läran och förbunden 88:73
4. Läran och förbunden 2:1-3
5. Titelbladet i *Mormons bok*.
6. Den kostbara pärlan, Joseph Smith – Historien 1:18

FamilySearch besöker Norden för att få förklaring på framgångar

Birgitta Wennerlund

Bland medlemmarna i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga över hela världen är det endast 2,3 % som skickar in namn till templet. I Europa är siffran 3,6 % och i Sverige 4,4 % och Danmark 5,3 %. Av den anledningen kom ledande inom FamilySearch till Köpenhamn första lördagen i mars för att ta reda på anledningarna till framgångarna.

”Vi behöver ändra vårt sätt att tänka”, sade äldste Packer i de sjuttios första kvorum. ”Släktforskning är mer än genealogi, det handlar om familjer. När vi gifter oss och bildar familj skapar vi släkthistoria. När vi uppfostrar barn rör det sig också om släkthistoria. Vi behöver tänka familjer i stället!”

Till mötet kom också presidentkapen för Köpenhamns, Århus och Malmö stav, samt tempelområdets släktforskningsrådsgivande Torben Valgren, som också ledde mötet. Även tempelpresident H. James Williams och Shawn D. Sederholm, missionspresident i Danmark, Island och Grönland deltog.

Vid brasaftonen som under fredagen hölls i Malmö, betonade talarna vikten av berättelser om slakten för att hjälpa ungdomarnas hjärtan att vändas till sina fäder.

Varje stav fick tillfälle att rapportera om sina framgångar och det framkom med stor tydlighet att de nordiska länderna är välsignade med många kyrkoböcker som bevarats i flera hundra år. Intresset bland allmänheten är stort i alla tre länderna, och många använder sig av internet och kan använda datorer.

”Men i det land där flest medlemmar skickar in namn till templet, det vill säga Elfenbenskusten i Afrika, där hade ingen av dem någon dator”, sade äldste Tim J Dyches, som presiderade över mötet. ”De visste inte att man kunde få ett namn i templet, utan trodde att man måste ha egna namn med sig. När de funnit namnen på sina förfäder åkte de i tio timmar till templet.”

”Även om ni här i Norden har bättre resultat än övriga Europa, så tänk på att det fortfarande

Från vänster äldste Ingvar Olsson, områdessjuttio med ansvar för släktforskningen i Danmark och Sverige; Steve Rockwood, chef för internationella släktforskningsavdelningen; äldste Dennis C. Brimhall, chef för släktforskningsavdelningen; äldste Allan F. Packer i de sjuttios första kvorum och äldste Tim J. Dyches i de sjuttios andra kvorum.

FOTO: TORBEN ENGBERG

är cirka 95 % som ännu inte får välsignelserna av att arbeta med att föra sin släkt till templet”, sade äldste Brimhall, chef för släktforskningsavdelningen, och kom med några råd till stavs-presidenterna. Råden finns i ett ”Spiritual Passport” (finns ännu bara på engelska) och lyder:

1. Använd handledningen ”Att vända hjärtan” som kärnan i församlingens planering.
2. Kalla ungdomar som släktforskningshandledare.
3. Ha minst tre aktiva handledare.

4. Låt ungdomarna ta fram minst 50 % av alla namn som skickas till templet.
5. Tilldela medlemmar en handledare som kan hjälpa dem.
6. Låt handledarna hjälpa nya medlemmar.
7. Låt handledarna regelbundet träffa prästadömetts ledare.

Mötet avslutades med inspirerande vittnesbörd av de gästande generalauktoriteterna och stavsambetsmännen åkte hem med större entusiasm och tro på framtiden. ■

SM-mästare och blivande missionär

Helena Österlund

Möt Andreas Lindquist, 19 år. Han är killen som bott hemifrån sedan han var 16 år då han började på Judo-gymnasiet i Lindsberg. Han har bara varit hemma hos föräldrarna och syskonen varannan helg och på loven. En lång skadepå period gjorde att han inte kunde tävla på många, många månader. Men sommaren 2013 var skadorna äntligen läkta och han var tillbaka på tävlingarna. Det har aldrig gått så bra för honom att tävla som säsongen 2013-2014. När vi träffade honom på sportlovet hemma hos sina föräldrar i Handen, hade han precis vunnit SM i judo! Han visar oss rummet hemma hos föräldrarna där de har hängt och ställt alla hans andra priser. De är många.

Men hur duktig han än är i judo är det inte därför vi träffar honom. Det är istället för hans orubbliga vilja och engagemang att gå ut som missionär. Trots alla sina segrar. Trots landslagets förfrågningar om han inte vill tävla ännu mer för dem. Trots att en EM-tävling hägrar i höst.

”Nej, inte en chans. Det spelar ingen roll om jag så vinner ALLT fram till studenten i juni. Jag ska ut på mission. Punkt. Det är ingen diskussion.”

Hur kommer det sig att en ung man i din ålder, som har alla förutsättningar att ta sig långt i sin judokarriär, utan att tveka, säger så?

”Sommaren när jag var 17 var jag skadad och hemma. Hela sommaren. Jag följde med de unga vuxna och missionärerna på ”Sports Night” som de hade varje vecka i Gubbängens kapell. Jag slogs av hur glada missionärerna alltid var. Och den otroligt positiva känsla som jag alltid

fick när jag var runt dem. Det var då jag bestämde mig: Jag ska på mission.”

Hade du inte velat gå på mission innan?

”Jo, det har alltid funnits där. Men det var inte förrän då jag verkligen kände av mig själv att jag ville. På riktigt. Det är ändå två år. Det är lång tid. Men efter det var det inget snack.

Faktiskt så är all min judo-träning en del i att jag ville bli missionär. När jag var liten berättade alltid min farfar om när han hade behövt beskydda sin kamrat på mission. Jag tänkte direkt att ’jag ska skaffa mig svart bälte, så jag kan beskydda min kamrat’. Och på den vägen är det.

Nu är jag bara så taggad att komma iväg! Det känns så segt att behöva vänta flera månader till. Tre veckor efter studenten drar jag! Det ska bli så underbart kul att få undervisa om evangeliet och få hjälpa andra. Jag hade helst gått redan förra sommaren”, skrattar Andreas.

Vi måste fråga den uppenbara frågan:

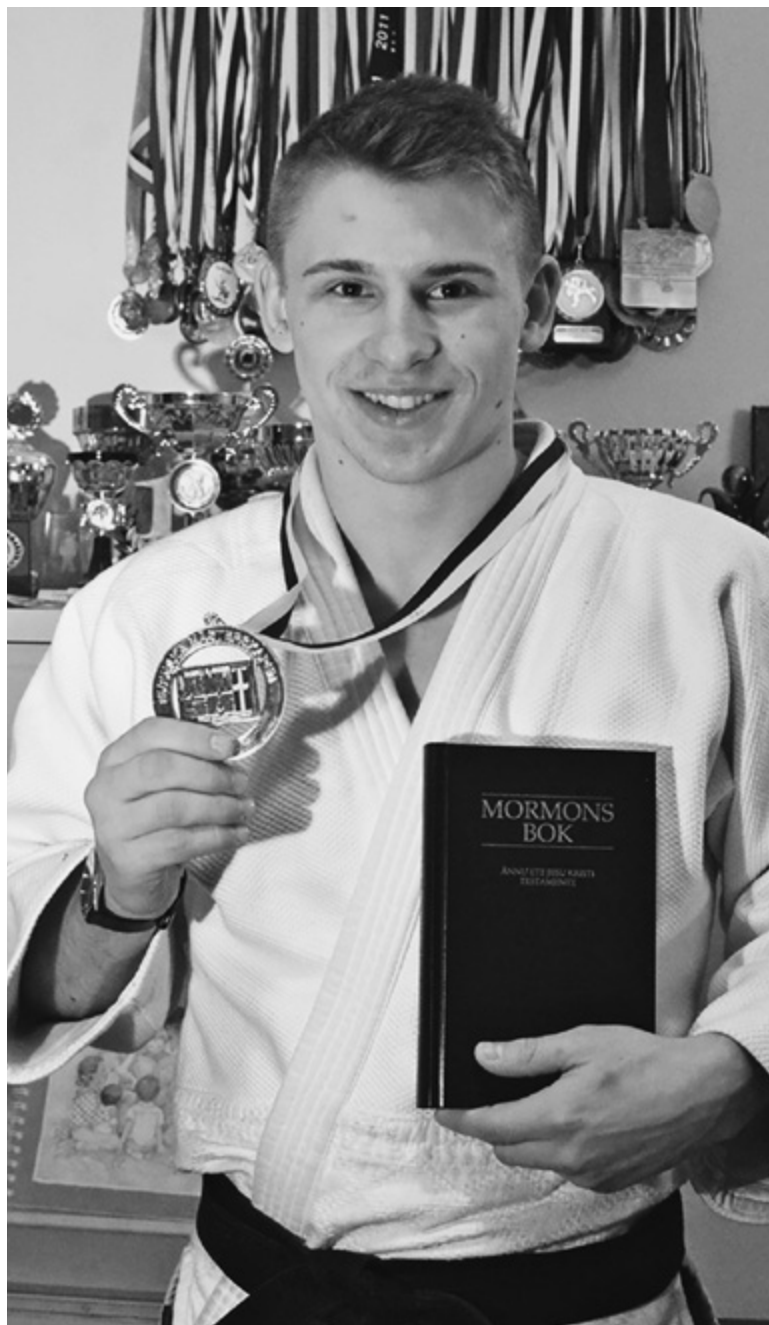
Hur har du gjort med tävlingar på söndagar?

”Jag har aldrig tävlat på söndagar. Det har aldrig varit någon grej. Jag har alltid gillat det vi hade hemma; på söndagar går man till kyrkan. Dessutom är judo helt på individ-nivå. Det drabbar ingen annan att jag hoppar över vissa, ibland viktiga, tävlingar.

För mig har det också varit en skön vilodag. Annars är det upp till nio träningar i veckan, plus tävlingar. Så att ha söndagen ledig från sånt har bara varit skönt. Jag ville träffa mina kyrk-vänner och lära mig mer om evangeliet.”

När vi sedan går för att ta kortet framför alla hans priser ser vi vad han menar med sin övertygelse. Visst är han glad och stolt över priserna, visst glänser de och visst är de många. Men de har inte en chans mot den blåa boken i hans hand som varken är ”många” eller glänser nämnvärt. Det är den Andreas vill berätta om och

glädjen som kan komma in i människors liv om de följer dess uppmaningar. (Och skulle han råka ut för trubbel kommer han definitivt att kunna försvara sin kamrat.) ■

Andreas Lindquist, 19 år, med sin SM-medalj runt halsen och Mormons bok i handen.

FOTO HELENA ÖSTERLUND

Musikafton i Trollhättan

Leif Olsson, Trollhättans församling

Trollhättan: Efter förra årets mycket uppskattade "Musikafton" i Trollhättans församling var det så dags igen för en ny "Konsert" lördagen den 22 Mars 2014. Denna gång med lite mer lättsam underhållning där flera medlemmar fick visa upp sina "talanger" inom musikens värld.

Det bjöds på alltifrån svängig "Boogie Woogie" med Michael Lindman på piano och Leif Olsson på gitarr och munspel till musikalinslag såsom "Kristina från Duvemåla". "Du måste finnas" framfördes av skönsjungande Jessica Johansson. "The Music of The Night" sjöngs med stor inlevelse av Michael Jageklint och två nummer från musikalen *Les Misérables* framfördes också: "Led hans väg" sjöngs av Michael och Jessica framförde "I dreamed a dream". Christina Christiansson och Lotta Jubell medverkade med "Byssan Lull" och "Scarborough fair", ackompanjerade av Samuel Jubell och Leif Olsson. Syskonen Amanda och Samuel Jubell framförde låten ur filmen *Hobbit*: "I see fire." Michael Lindman spelade allt från "Boogie till Klassiskt" med sina flinka fingrar över tangentbordet.

FOTO ROGER CHRISTIANSSON

Fler som fanns med på scen var Christine Hermansson som sjöng "Valborg", ackompanjerad av Jessica Johansson på piano. Christina Christiansson

Mikael Jageklint sjöng på Musikaftonen i Trollhättan.

sjöng "Du har låtit din kärlek få försvinna". "Min soldat" framfördes av Jessica Johansson med Michael Jageklint vid pianot.

Eftersom man annonserat i ortstidningen så kom några tack vare att de läst tidningen. Många medlemmar med släkt och vänner kom och det uppskattades

att mellan 80-90 personer var närvarande. Både publik och medverkande var mycket nöjda med kvällen som avslutades med förfriskningar.

Redan i skrivande stund planeras en ny "Musikafton" någon gång under hösten och vi hoppas på lika stor publiktillströmning även då! ■

Släktforskarmöte i Malmö gav inspiration och glädje

Ingrid Rydström, Gubbängens församling

Tänk vad ett telefonsamtal kan föra med sig. För oss ledde det till att vi fick en möjlighet att närvara vid ett fantastiskt möte i Malmö den 28 februari 2014 som handlade om släktforskning. Det var ledarna för Family History i kyrkan som höll detta möte; äldste Allan F. Packer i de sjuttios första kvorum och andre rådgivaren i presidentskapet för området Europa, äldste Timothy J. Dyches. Dessa båda hade också sina hustrur med sig. Övriga medverkande var Dennis Brimhall, chef för Family History och hans hustru samt äldste Steve Rockwood, chef för internationella släktforskningsavdelningen.

Detta var ett möte som gav så mycket inspiration och glädje till arbetet med släktforskning och släkthistoria som det bara är möjligt.

Syster Brimhall förklarade skillnaden mellan släktforskning, som handlar om namn, platser samt data och Family History eller släkthistoria, som är berättelser om våra förfäder och deras liv och leverne. Hon berättade gripande om sin anmoder som mycket ung emigrerade från Danmark till Amerika där hon blev svårt sjuk. Vid samma tid fanns det också en ung man som hade emigrerat från Danmark till Amerika, som fick i uppgift att hjälpa de som var mycket svårt sjuka. Syster Brimhalls anmoder var döende men tack vare denne unge mans omvårdnad så överlevde hon och kunde dessutom under stora svårigheter ta sig över prärien till Saltsjödalen. När de kom fram till Saltsjödalen blev den här mannen hennes make.

Äldste Brimhall, fortsatte på temat, skillnaden mellan släktforskning och släkthistoria. Allt

FOTO: ROGER CHRISTIANSSON

Under Musikaftonen var det många framträdanden, här Christina Christiansson och Lotta Jubell som sjöng tillsammans.

mellan födelse och död är släkthistoria. Kyrkan har tagit fram ett häfte som heter "My Family" eller "Min familj" som omfattar fyra generationer. I den kan man skriva in beskrivningar av sina släktingar och sätta in foton. Det här häftet är till stor hjälp för dem som vill påbörja sin släkthistoria. Även de som redan har kommit långt med sina uppteckningar uppmanas att fylla i ett sådant här häfte, där man börjar med att beskriva sig själv. Detta med tanke på kommande generationer. På vägen hem från Malmö satt min man och jag i bilen och försökte beskriva oss själva. Det var inte lätt.

Att Family History är lika med Love Story åskådliggjorde äldste Steve Rockwood på ett mycket levande sätt. Han berättade om hur han träffade en fantastisk svensk flicka som sedan blev hans hustru. När man börjar sin forskning ska man alltid börja med "stories". En ung kvinna, som satt bland åhörarna, liknades vid hans fru, som ung, och sedan utsåg han en ung man, som fick likna honom själv som ung. Han bad dem att komma upp på förhöjningen, likaså bad han att alla under 30 år också skulle komma upp på förhöjningen. Dessa fick nu bli det unga parets barn och barnbarn samt mor- och farföräldrar med flera generationer tillbaka i tiden. Det här blev en mycket levande och rolig framställning där man verkligen fick en känsla av att det inte bara är namn som vi söker utan det är riktiga människor som har levt händelserika liv. Liv som skiljer sig totalt från de liv som vi lever i dag. Äldste Rockwood betonade också vikten av att följa äldste Bednars uppmaning att involvera ungdomarna i släktforskningen.

Syster Packer talade om sina svenska förfäder och problemet med att det fanns två döttrar i en familj som hade samma förnamn som tidigare döttrar, vilka hade avlidit när de var 2 respektive 3 dagar gamla. Problemet upptäckte hon när hon

granskade sina uppteckningar och såg att en anmoder hade dött när hon endast var två dagar gammal. Det kunde ju inte stämma. Efter en del forskning fick hon förklaringen och kunde lägga till ytterligare två döttrar till den här familjen samt göra tempelarbete för dem. Förr gav man gärna samma förnamn som ett avlidet barn hade haft, till ett nytt barn. Det här fenomenet är dessvärre vanligt inom våra tidigare svenska släkter. Själv har jag hittat familjer med tre olika barn som har hetat Anders, där barn ett och två har avlidit i späda ålder.

Ett brev har kommit från första presidentskapet där det finns en uppmaning att påskynda arbetet med släkthistoria, berättade äldste Packer. Det är inte kyrkan som organisation som kommer att finnas i evigheten utan det är eviga familjer.

Äldste Packer tog fram sitt pass och sa att han måste uppfylla alla kvalifikationer som finns i hans pass för att han ska kunna komma in i det land som han vill besöka. De som är avlidna och vill komma in i det celestialet kanske inte har alla kvalifikationer ännu så då måste vi som nu lever på jorden hjälpa dem genom att utföra tempelarbete. Starta med berättelser och bilder var hans tips.

Efter den här kvällen har mitt vittnesbörd om släktforskning och släkthistoria vuxit ännu mer vilket jag inte trodde var möjligt. Vi har ett fantastiskt arbete att utföra och jag hoppas att ungdomarna av i dag är klokare än vad jag var som ung och börjar med sin släktforskning redan som unga. Varför gjorde inte jag det? Tänk då hade jag ju kunnat prata med mina släktingar och fått höra deras berättelser. Nu är de ju döda allesammans. Jag önskar alla lycka till i detta storslagna arbete och hoppas att ni alla kan känna samma glädje som jag när ni forskar efter era avlidna släktingar. ■

Släktforskning är något som jag älskar!

Johanna Killpack, USA

Släktforskning är ett område som det pratas en hel del om i kyrkan och som jag har haft många lektioner om när jag växte upp i kyrkan. Ändå så känns det som en av de svårare uppmaningarna att följa. Var ska man börja? Mycket av min familjs släktforskning gjordes av min farfar och farmor som varit medlemmar i kyrkan en längre tid, så det kändes omöjligt att tillägga något på den sidan. Min mormor är inte medlem i kyrkan och hennes danska släkt har varit väldigt svår att efterforska för min mamma. Jag och mamma började släktforska tillsammans när jag var runt femton år gammal. Först var det ganska motvilligt från min sida, men efter att ha hittat det första namnet så var det inte svårt att forska. Släktforskning är lite som ett spel. Man måste hitta alla ledtrådar och försöka pussla ihop familjer tillsammans och dubbelkolla om det som man hittat stämmer.

Jag flyttade hemifrån när jag var 18 år och när jag gick på universitet i USA fanns det ingen tid över till släktforskning. Efter att jag tagit examen förra våren så var jag arbetslös under några månader, en tid som var väldigt frustrerande för mig. Jag var väldigt rastlös och frågade mamma vad jag skulle göra. Hon såg sin chans och föreslog släktforskning. Jag tänkte: "Varför inte?" Det jag inte visste då var att släktforskning skulle bli något som jag älskar. Känslan att hitta en familj

och skicka deras namn till templet är något av det bästa som finns. Det mest fantastiska är att det kändes som att jag utvecklade relationer med mina släktingar. Att hitta deras namn, födelsedatum, dödsdatum och andra livshändelser gjorde ett djupt intryck på mig.

I september förra året var jag hemma i Sverige hos mina föräldrar och vi planerade en resa till Danmark. Vi åkte runt i alla små byar som mina förfäder kommer ifrån, och vi hittade till och med ett av våra förfäders namn på en gravsten på en av alla kyrkogårdar vi besökte. Jag kände en stark tacksamhet och närhet till alla de som har gått före mig, och det var en fantastisk upplevelse som jag alltid kommer att hålla kvar. Jag ser nu fram emot att utföra tempelarbetet för dessa förfäder som jag själv har hittat i kyrkböckerna.

Mamma och jag släktforskar fortfarande tillsammans då och då. Genom Skype är det möjligt trots att vi bor så långt från varandra.

Mitt vittnesbörd om släktforskning är otroligt starkt. Om vi är villiga att sitta ner och ta tid från våra liv så kommer det att välsigna oss på sätt som känns överkliga. Jag är otroligt tacksam för uppmaningen som jag har hört under hela min uppväxt i kyrkan och jag är ännu mer tacksam att jag följde uppmaningen och tog mig tid att börja, för det har gett mycket mer än jag kunde föreställa mig. ■

FOTO JOHANNA KILLPACK

Johanna Killpack

Artiklar till Lokala sidorna

Välkommen att skicka in bidrag till Lokala sidorna under följande rubriker:

Lokala Nyheter, Hur jag vet, Sista dagars heliga i Sverige berättar, Favoritskriftställe (för ungdomar), Försöker likna Jesus (för barn) och Läsarkommentar.

Alla artiklar redigeras och publiceras i mån av plats, kvalitet och lämplighet. Nyhetsartiklar bör skickas in senast 2 veckor efter händelsen.

För att få artiklar och foton publicerade behövs tillstånd från artikelförfattare, fotograf och personer på fotot (undantag: om det är en nyhetsartikel behövs inte tillstånd från personer på fotot). För barn och ungdomar under 18 år behövs alltid tillstånd från föräldrar.

Speciella blanketter finns nu för dessa tillstånd som måste fyllas i och undertecknas. Se kyrkans svenska hemsida www.jesukristikyrsa.se

Kontakta redaktionen för mer information.

Eivor Hagman, redaktör

eivorhagman@hotmail.com

Medusagatan 2 A, 553 38 Jönköping

Tel. 036-719663

Helena Österlund, ass. redaktör

helena.osterlund@gmail.com

Söderby Parkväg 111, 136 63 Söderby

Tel. 08-7770401 ■